

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 12 ГОДИНА XVI 2006 г.

ЦЕНА 0,50 ЛВ.

В БРОЯ

Давид ШИЛИ -
проповедник в
окръг Кула, Сърбия

ЗАЩОТО ХРИСТОС СЕ РОДИ

Четете на стр. 3

Анри Дюнан -
бащата на
Червения кръст

СЛЕД НЕГО СВЕТЪТ Е РАЗЛИЧЕН

Четете на стр. 4

Джон Стафорд БОЖИЯТА ОХРАНИТЕЛНА СИСТЕМА

Четете на стр. 6

Абонамент за вестник
„Християнска
мисъл“

Адрес: гр. София 1839,
кв. "Враждебна", ул. "8" №49
Димитър Захариев Димитров

Цена за 12 месеца - 6,00 лв.

НЕБЕ, построено на ЯСЛА

Във Витлеем съм. Ето лолееците се класове по полетата на Вооз, където Рут събираше храна за себе си и плачещата си свежърва Ноемин. Тук воинът Давид, когато беше жаден, видя трима мъже, които с нечувана самоотверженост разкъсаха редиците на филистимската армия, за да му донесат вода. Тук в тези покрайнини пророк Самул го помаза за цар. В тази област гождоха Мария и Йосиф, за да намерят имената си в римските списъци.

Селцето бе претъркано с туристи.

Не можа ли Творецът да намери друг дом из цялото Си творение? Йосиф се изкачва по един стръмен хълм към слабата светлина, която се прокрадва през вратата.

Това е селската странноприемница.

Да, там повече от всякъде другаде Той щеше да намери подслон.

И наистина - в нея имаше стаи за римските войници, които брутално бяха подчинили еврейския народ; имаше място за гъщерите на богатите търговци от Изток; имаше място за онези в меките дрехи, които живееха в царските палати; всъщност имаше място за всекиго, разполагащ с достатъчно пари за странноприемница. Но нямаше място за Този, Който гоиде тук да бъде "странноприемница" за всяко бездомно сърце на този свят. Когато светътците на историята бъдат попълнени до последната гума в края на времето, най-тъжният ред във всичко, написано в тях, ще бъде: "Нямаше място в странноприемницата" (Лука 2:7).

Там горе, по полята, овчарите с геги и запалени огньовете бяха над стадата си. Изведнъж - я виж! Някакви гласове, странно сладки гласове! Да не би това да са момите на Витлеем, дошли да изпльнат една серенада на умерените овчари?

Но тогава светлина слеза върху тях - като утрото. Стагата се събуждат. Блеят над сънливите си малки.

Небесата се изпълват с армиите на светлината,

а земята трепери под величествената хармония, като ехо от облак на облак прозвучава в среднощния час по хълмовете: "Слава на Бога във висините, на земята мир, в човечите благоволение" (Лука 2:14). Сякаш царствената корона на Владетеля и силата, която Христос бе оставил за Себе Си, се спускаше от небото пред погледа на Витлеем.

Какво можем да научим от тази коледна нощ там, в полетата с овчарите?

Бедността не е пречка

Когато се раждат принцовете, глашатаята обявяват събитието, топовеите гърмят, знамената се веят, зарята облива целия свят в светли вълни. Но когато се

роди нашият славен Принц, на земята не се чуваха никакви радостни възгласи. "Във Витлеем... (мъдреците) не намериха царска стража... не присъстваше никой от почитаните хора на света... Неговите родители, необразовани селяни, бяха единствените стражи." (Елън Уайт, "Животът на Исус") Божият Син, станал човек, бе

поканен да влезе в собственения си свят през една задна вратичка.

Бедността Му прикриваше самоличността Му. Бедността не означава безполезност.

Това ми напомня, че във всеки век е имало сърца, туптели под гриши, и във всеки стобор на лишение - чудеса на превъзходство, които са били радостта на небесните множества. Много велики мисли, които са решавали участието на народи, водят началото си от тъмни къпчета, и то често пъти намиращи се под заплахата.

Продължава на стр.5

ЧЕТЕТЕ „ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ“ И В ИНТЕРНЕТ НА АДРЕС WWW.SDABG.NET